

vistnok stiller denne Funktionærklasse forskelligt fra alle andre Funktionærklasser i Landet. Enkepensionen skal nemlig normeres til Halvdelen af Mandens Pension. Det er et Forhold, som, saa vidt mig bekendt, ikke finder Sted i nogen anden Embedsmands- eller Funktionærklasse her i Landet. Hvorvidt det er rigtigt, og hvorvidt det vejer op imod den formindskede Pension, som under visse Forhold kan tilflyde Funktionærerne ved deres Afgang, skal jeg ikke indlade mig paa at afgøre. Det er et af de Forhold, som jeg vil henstille til det Udvalg, som rimeligvis faar med Sagen at gøre, at tage under nærmere Overvejelse. Der er overhovedet mærkelig Forskel paa Jernbanefunktionærers Enkers og andre Embedsmænds Enkers Stilling med Hensyn til Pension. Dels influerer den Omstændighed ret stærkt paa Jernbanepersonalets Pension, at det gennemgaaende bliver ansat i en ualmindelig ung Alder — omkring en Snes Aar — medens mangfoldige af vore Embedsmænd først naa fast Ansættelse, naar de komme henimod 40 Aars Alderen, dels og navnlig indtræder det Forhold, at medens man her foreslaar, at Halvdelen af Mandens Pension skal være Enkepension, er det en kendt Sag, at en lang Række af vore Embedsmænds Enker kun faa $\frac{1}{3}$ af Mandens Lønning i Pension. De paagældende Embedsmænds Pension kan i heldige Tilfælde gaa op til $\frac{2}{3}$ af Lønningen, ligesom for Jernbanefunktionærernes Vedkommende. Det vil altsaa sige, at Jernbanefunktionærers Enker faa $\frac{1}{3}$ af Mandens Lønning i Pension, naar han er gaaet af med fuld Pension, medens Enkerne efter andre Embedsmænd, der ere gaaede af med fuld Pension, kun faa $\frac{1}{3}$ af Mandens Lønning. Det er en meget væsentlig Forskel, og den maa tages i Betragtning, naar man overhovedet vil kritisere Pensionsbestemmelserne. I øvrigt skal jeg erkende, at Pensioneringen ved Statsbanerne altid har været og endnu er i et Slags Uføre, idet den er inde under et saadant Utal af forskelligartede Bestemmelser for de forskellige Funktionærer, jyske, sjællandske osv., alt eftersom Pensioneringen foregaar efter den ene eller den anden Forordning, at det i alt Fald er et ret besværligt Arbejde at finde Rede deri.

I det store og hele kan jeg selvfølgelig ikke andet end anerkende det Forslag, som her er fremsat som et godt og brugeligt Grundlag for en Lønningslov for Statsbanedriften, om der end paa de enkelte Punkter, som jeg har nævnt, kunde være Rimelighed for at foretage nogle Ændrin-

ger, og jeg maa derfor i det store og hele anbefale det til Tingets Velvillie og til Vedtagelse. Jeg nærer ogsaa den Tro, at naar det kommer til Stykket, vil Misforholdet med Forslaget, naar det først er gennemført, neppe blive saa overvældende stort.

Berntsen: Det er jo en ret anselig Bunke Lønningsforslag, som den højtærede Finansminister paa egne og sin fraværende Kollegas Vegne har fremlagt paa Tingets Bord, og det plejer jo ikke at være saaledes, at Lønningslove, der gaa ud paa en større Lønningsforhøjelse, ere skikkede til at vække Begejstring her i Tinget, og jeg tænker heller ikke, at disse mange Lønningslove, der forøge Statens Udgifter med ca. $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr., ville være skikkede til at bringe større Glæde mellem Skatteyderne ude i Landet. De ræsonnerer i Reglen som saa: Ja, Lønningslovene gaa vel nok igennem, men Skattelovene, som vi i saa lang Tid have ventet paa, Love, der skulde give Skattelettelse paa forskellige Omraader og bringe større Retfærdighed i Henseende til Fordelingen af Samfundets Byrder, ere vi ogsaa sikre paa at faa dem? Lad os nu haabe, at vi faa begge Dele, at faa vi Lønningslove med Lønningsforhøjelser, faa vi ogsaa Skattelove med Skattelettelse og en retfærdigere Skattefordeling mellem Landets Skatteydere end den, vi hidtil have været Vidne til. Men hvad der er det mærkeligste ved denne Sag er, at det lader til, at de Funktionærer, der skulde nyde godt af de forhøjede Lønninger, som her stilles i Udsigt, heller ikke ere glade eller begejstrede eller tilfredse. Det glædede mig imidlertid i Gaar at høre en Udtalelse, der blev fremsat af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), idet han jo slog den Grundsætning fast med ikke ringe Styrke, at det ikke er Funktionærerne, der skulle bestemme, hvilke Lønninger Staten skal yde, men at det er Lovgivningsmagten, Rigsdagen i Forening med Regeringen, der — selvfølgelig efter gerne at have modtaget Vejledning fra Funktionærerne — har det afgørende og endelige Ord i denne Sag. Jeg er det ærede Medlem taknemmelig for denne Udtalelse, jeg tror, at det var et Ord i rette Tid og paa rette Sted, og hvis man en anden Gang skal høre noget lignende, som vi hørte i Fjor, Trusler om, at hvis man ikke her i Rigsdagen skynder sig med at gennemføre Lønningsforbedringer, kan der være Udsigt til Strikke, endogsaa paa Statsbanedriftens